

de Middellandse Zee. De palmen: *Chamaerops*, *Phoenix*, *Jubaea*, *Cocos*, staan er net zo fraai als in Menton. Boven het gehele park uit prijken de bloeiende agaven. Soms is de grond wijnrood van de bloesems van *Metrosideros robusta* uit Nieuw Zeeland. Zeldzame heidesoorten uit de Kaap staan er te bloeien. De afrikaanse blauwe clivia, *Agapanthus africanus* vormt er hele pollen, en breidt zich ook buiten de tuin uit. Mesembryanthemums hangen langs de muren en overal langs de strandrotsen. De violette bloemen van de *Ipomaea* staan er naast de grillige *Strelitzia* en roodbloeiende aloë's. Alle struiken van de mediterrane maquis kan men in deze tuin ontmoeten, de cistus en de lavendel en wat niet al. De *Acanthus* bloeit er onder de boomveronica's; de *Casuarina* staat er naast boomfuchsia's en de *Polygala myrtifolia*, de boomvleugeltjesbloem uit de tuinen van Monaco. En dan: een muur vol passiebloemen.

En dit alles op een rotsklomp midden in de atlantische oceaan. Wordt het niet tijd dat de K.N.N.V. ook naar dit begeerlijk deel van Europa — slechts 800 kilometer van ons verwijderd — de vleugels uitslaat?!

G. A. Duyster

Biologisch wonder

Na enige tijd hield het op met regenen. De eerste zonnestralen boorden zich door het jonge gebladerte en wendden een zwakke poging aan om Moeder Aarde te verwarmen.

Wij verlieten onze bungalow voor een wandeling, maar 't zou niet van lange duur blijken te zijn. Wolken pakten zich samen, een nieuwe regenbui stond ons weer te wachten. We keerden dan ook veiligheidshalve spoedig op onze schreden terug. Een zacht geritsel tussen de nog vochtige, dorre bladeren trok onze aandacht en we zagen een klein, zwart en onooglijk dingsigheidsje dat probeerde weg te hippen, maar de pogingen hiertoe faalden.

Onbeholpen bleef het vogeltje plotseling zitten, een ineengedrongen figuurtje, het kopje achterover, dank zij de grijsachtig wijnrode halsveertjes onder de snavel, bijna niet te onderscheiden tussen de dorre bladeren.

— Gevlucht uit een omgehakte boom — zo concludeerden wij, daar hout-hakkers in de omgeving bezig geweest waren met het omhakken van bomen.

Voorzichtig pakte één van ons het vogeltje op. Het was geheel verkleumd, ogenschijnlijk zat er niet veel leven meer in.

Wij bekeken het vogeltje nader en het bleek een nog zeer jonge Vlaamse Gaai (*Garrulus glandarius*) te zijn, de nog jonge vleugelpennen, blauw met wit en zwarte zijveertjes, verraadde zijn afkomst.

Wij hielden krijgsraad en besloten het vogeltje mee naar onze hut te nemen en bij de kachel op verhaal te laten komen.

Zo gezegd, zo gedaan. De koesterende warmte van ons primitief kacheltje blies het jonge ding weer leven in, merkbaar aan meer activiteit en het schorre krassende roepgeluid.

Het probleem voedsel werd besproken. Het aantal raadgevingen, op welke wijze dit tot uitvoering te brengen, was enorm, maar de uitvoerbaarheid bepaalde zich slechts tot een haastig „ingieten” van enkele drup-

pels warme melk in de, van tijd tot tijd, opengesperde snavel.

Het waren de momenten dat de jonge vogel het noodzakelijk achttien enige „alarmkreten” te laten horen.

De regenbui was inmiddels overgetrokken en vlak bij onze hut was een merelpaar druk doende voedsel te verzamelen voor hun wachtend kroost. De zon begon weer te schijnen en het kwam ons ’t beste voor de jonge gaai aan Moeder Natuur terug te geven en ergens op een plekje in de zonneschijn te zetten.

Moeder en vader gaai zagen wij dikwijls in de nabijheid van onze stulp vliegen en wie weet, zo dachten wij, zullen zij zich wel over hun kind ontfemen.

Het jonge vogeltje werd buiten gezet en wij trokken ons terug om te zien wat er verder zou gaan gebeuren.

Het duurde niet lang of de jonge gaai liet een onvoldragen schor krassend geluid horen. Nieuwsgierig kwam de merel nader. De jonge gaai sperde zijn snavel open en ogenblikkelijk begon de merel de jonge vogel te voeren. Daarna begon de merel opnieuw voedsel te verzamelen en de gaai tripte achter haar aan. De onverzadigbare vogel volgde de merel onophoudelijk, steeds vragend om meer en meer voedsel. Ten koste van haar kroost ging de merel hiermede voort.

Vader merel bleef zijn kroost getrouw en zagen wij voortdurend af en aan vliegen. Een enkele maal bemoeide ook hij zich met de jonge gaai. In de namiddag zagen wij het ons bekende gaaienpaar aan komen vliegen, maar ogenblikkelijk werden zij geattaqueerd door het merelpaar en... de gaaien zochten, onder luid gekrijs, hun heil in de vlucht. Enige dagen zagen wij de jonge gaai niet meer, ontdekten de vogel later op een andere plek, zichtbaar gegroeid en nog steeds in gezelschap van de merel...

Onze tijd, om huiswaarts te keren, was aangebroken en wij namen afscheid van de kampleider. Wij vertelden hem onze bevindingen met de vogels. Hij keek heel somber en zijn enig commentaar was: „U had die jonge gaai moeten „neerdrukken”. Vragende blikken...

Bij dieper nadenken begrepen wij dat wij de jonge vogel, vijand van de zangvogels, hadden moeten doden.

Maar zo dachten wij — lafaards als wij zijn — doodslag ligt niet op onze weg...

Putten, Juli 1957

Freek van der Meer

Merelpech

M’n eerste „merelavontuur” beleefde ik, toen ik een jaar of acht was. De hoofdonderwijzer van de school tegenover het ouderlijk huis was naar een andere standplaats vertrokken en de nieuwe „bovenmeester” was er nog niet. Dus hadden wij jongens vrij (nou ja, vrij!?) toegang tot de tuin bij de school, die vol was van geheimzinnige struikenlaantjes en kreupelhoutpartijen.

Op een zonnige morgen liepen we langs de slootkant, waarin de speenkruidbloempjes en de morgensterren bloeiden (typisch dat ik het nog voor